

VOOR DE ZIEKEN Door Ds L. J. v. LEEUWEN

GEVEN OF ONTVANGEN? II

„HET IS ZALIGER TE GEVEN DAN TE ONTVANGEN.”

Deze paradox van den Heere Jezus geldt ook voor de anderen.

Voor degenen, die u, zieke, nu helpen mogen.

Dat gelooven wij niet altijd van ze.

'k Heb een jong huishoudentje gekend. De man was ziek, al vóór zijn huwelijk. 't Was te verwachten, dat hij in het ziekenhuis terecht zou moeten komen om daar, na een zwaar lijden van wellicht enkele jaren, zijn einde te vinden. Heel zorgvuldige verpleging zou hem de pijn nog kunnen verzachten, liefde de donkere dagen nog verhelderen. Toen heeft zijn verloofde er op gestaan met hem te trouwen, zoodat ze zich geheel geven kon. En ze heeft het gedaan, bewonderenswaardig. Zij gaf maar. Haar toewijding, haar liefde iederen dag weer; hij was er mee omringd, door overtelpt.

Later kwam ik er eens en voelde spanning. In haar oogen waren tranen, in zijn blik geprikkeldheid. 'k Heb moeten hooren, dat hij bitter kon zijn; wat haar verdroot. Toen heb ik tegen hem gezegd: „Ik kan begrijpen, dat het vreese-lijk is voor jou, jonge kerel, om alles te moeten aanvaarden, al die zorg, dat werken, die hulp dag en nacht, dat einde-looze geduld, dat offer. Jij hadt voor haar willen werken en zorgen. 't Is pijnlijk, dat alles te moeten krijgen. Maar zij wil het zoo graag, omdat ze echt van je houdt. En als jij van haar houdt, wat ik weet, dat je doet, bedenk dan, dat je haar gelukkig maakt door 't van haar aan te nemen.”

Dit geval is een uitzondering. Naar ik hoop, is het bij u niet zoo ernstig gesteld als daar. Maar nu moet ge toch ook eens aannemen, dat uw man, hoezeer hij de goede zorgen van u altijd op prijs stelt, het toch heusch niet zoo verschrikkelijk vindt om zich een beetje te behelpen, en als hij het in zijn hart al akelig mocht vinden, dat hij dan toch die opoffering zich graag voor u getroost.

En dat de kinderen met blijdschap al die kleinigheidjes in het huishouden voor u doen; dat ze het niet zoo tragisch opvatten, als gij op uw ziekbed wel meent. Waarover ge u ligt op te vinden en waarom ge aldoor maar dwingt om eerder op te staan of eerder uit het ziekenhuis te komen.

Ge moet ze het genot van het geven eens gunnen.

ANDERE WEGEN

TOEN HIJ, HUIVEREND VAN KOUDE EN narigheid hier binnenkwam, had hij slaap.

De gedachte aan warmte en een dak boven zijn hoofd, had hem over 't gevoel van schaamte heen-geholpen. Nu zit hij maar, en denkt niet aan slapen.

Toen de agent de deur achter hem sloot, met een barsch, maar niet onvriendelijk bedoeld: „Goeie nacht,” was ineens de werkelijkheid weer tot hem doorgedron- gen. Hij, de oude tuinbaas, op 't politiebureau.

Hij is op de brits neergezakt, vol van gedachten. Zijn hoofd is niet zoo helder meer, het kost hem moeite dit alles te verwerken. Zijn handen rusten op zijn beenige knieën, 't hoofd omlijst door de lange, warrig witte haren, is voorover gezakt, diepe rimpels van 't nadenken teekenen groeven in zijn voorhoofd.

Hoe is het allemaal zoo geloopt?

Dat zou hij nooit geloofd hebben, vroeger, als ze hem in zijn goeie jaren eens voorspeld hadden, dat hij op zijn ouwen dag, als een zwerver, den nacht op 't politie- bureau zou doorbrengen. Wat gelukkig, dat dit zijn vrouw bespaard is gebleven, en dat de oude baron het niet meer beleefd heeft.

Hij heeft ook zijn idealen en toekomstdroomen gehad, als ieder ander, die jong is.

Toen hij als tuinmansknecht op 't kasteel kwam en al vlug tot tuinbaas opklom, toen de oude baas stierf, had hij zich in gedachten al rentmeester gezien van de heerlijkheid. De baron mocht hem graag, en hij deed zijn best, den tuin, die zijn trots was, met zijn perken en lanen, zoo mooi mogelijk te houden.

Wat was het leven mooi geweest, die eerste jaren van zijn trouwen, toen hij zijn vrouwtje in 't tuinmanshuis gebracht had, en na een jaar zijn zoon geboren werd.

Misschien had hij toen, in zijn verlangen naar hooger- op, naar 't rentmeesterschap, dat alles wel niet voldoende gewaardeerd.

De oude baron was gestorven, zijn zoon hem opge- volgd — en 't leven was voortgegaan.

Even komt er een glans van leven in zijn oude, doode oogen bij 't herdenken van dien tijd, die nu zoo heel, hêel ver weg schijnt.

De jonge baron was „niet goed van oppas” geweest, had schulden gemaakt, en de „boel verhypothekerd.” Eindelijk zijn laatste geld in Frankrijk verspeeld. Het landgoed was onder den hamer gekomen, maar er waren geen liefhebbers geweest voor zoo'n duur en groot stuk grond.

Naar een houtsnede van B. Kamp

't Was verkaveld als bouwterrein. Nu stonden er villatjes in zijn parken, in de gazons, die hij zoo zorgvuldig kort gehouden had.

Van toen af was 't eigenlijk allemaal mis gegaan. De crisis was al begonnen. De groote landgoederen werden verwaarloosd of gesloten. Aan een tuinbaas was geen behoefte meer, en na al die jaren van vrijheid en zijn eigen baas zijn, had hij zijn armelijk kostje moeten verdienen met de moestuintjes der burgers „te doen“: bedjes spinazie zaaien, en slaplantjes poten, de tuin ompsitten, wat vroeger zijn tuinjongens voor hem deden.

Dat was hard geweest, en een gevoelige knauw voor zijn trots.

Maar daarmee was 't niet genoeg.

Zijn zoon was tegen hun zin getrouwd met een fabrieksmeisje, „ver beneden hun stand“!

Die was kwaad de deur uitgegaan.

En zijn vrouw was gaan kwijnen, toen ze verhuizen moesten naar een kleine woning in een arbeidersbuurt.

Hij had het als een degradatie gevoeld, toen.

Gek, nu kon hij nog naar dien tijd terug verlangen.

't Was toch nog niet zoo slecht geweest.

Vijf jaar geleden nu, met Pinksteren werd het alweer zes, was zijn vrouw na jaren van sukkelen gestorven.

Toen was hij gaan „mijmeren,“ zooals de menschen in 't dorp zeiden. Hij had geen rust meer gehad, was gaan zwerven 't platteland af, hier en daar de tuintjes opknappend. Tot hij geen kans meer zag, zich verder te redden.

Die vernederende gang naar zijn zoon, dien hij al die jaren links had laten liggen!

Maar hoe goed was het geweest, toen hij daar toch met liefde ontvangen werd.

Toen had hij God toch nog kunnen danken, ondanks al zijn ellende en vernedering.

Die zoon van hem, en dat vrouwtje, dat zoo hartelijk voor hem geweest was!

En die kleine jongen, die naar hem heette.

Maar zijn zoon was werkloos geworden. Had er niet van willen weten, dat vader ging, maar hij had het wel gezien, dat hij eigenlijk niet mee kon eten van die paar steuncenten. En stilletjes was hij weggetrokken, zijn schop weer op den schouder.

Hij zou zichzelf wel weer redden.

Maar 't was niet gegaan.

Dagen was hij den boer op geweest, met een hongerige maag, en moede ledematen van 't slapen 's nachts, op zijn leeftijd, in tochtige hooibergen.

Men had hem wantrouwend opgenomen, hem niet aan 't werk durven zetten, een oud en versleten man.

Vanavond had hij geen onderdak kunnen vinden.

In 't plantsoentje weggedoken onder zijn rafelige jas, de roestige schop tegen de bank aan, had de agent hem gevonden, en meegenomen.

Nu zou zijn zoon het moeten hooren.

Hij had naam en adres moeten opgeven daarnet op 't bureau.

En nu zit hij in de arrestantencel, al heeft hij geen kwaad gedaan.

Het hindert niet, denkt hij. Hier deert de regen hem niet, en de koude der nachten, en de agent heeft hem een boterham gegeven, en een kop warme koffie.

Het hindert niet. Moeizaam werken zijn trage, warrige gedachten, terwijl hij daar nog steeds onbeweeglijk zit op de harde houten brits. Hij denkt ineens aan 't verhaal van Elia, aan de beek, ... die kreeg ook eten van God, door de raven.

Zijn trots is hij kwijt.

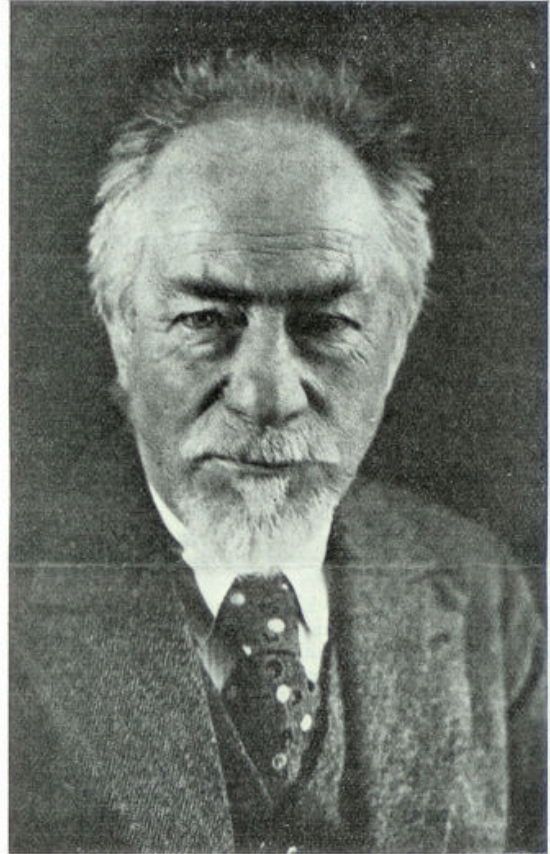
Hij zit hier warm, en morgen brengen ze hem misschien toch weer naar zijn zoon.

Zijn zoon; en 't jongetje, dat naar hem heet.

Zijn gedachten worden nevelig, hij kan niet goed meer denken, 't is allemaal zoo leeg in zijn hoofd, ... maar zoo is 't goed, mompelt hij ...

Soms voert God langs heel andere wagen dan wij ons zelf in gedachten gebaad hebben. Het waarom zullen we „na dezen“ verstaan!

G. J. P.

Onze groote Nederlandsche letterkundige Dr ALBERT VERWEIJ, die dezer dagen zeventig jaar werd, en bij die gelegenheid gehuldigd.

Wij laten hier een zijner mooie verzen volgen, overgenomen uit „Verzamelde Gedichten.“

DE ÉÉNE TWIJG

In 't bosch waar alle boomen botten
Ben ik gegaan toen de eene twijg
Afzijds gegroeid in 't moer moest rotten,
Als straks liaangroei haar omrijg'
En klemm' en nijp' in zuigende armen,
En in mijn hart bad ik: erbarmen
Dat de afgrond niet dien heemling krijg'.

Toen rees de zon: een kracht door de aren
Van 't hout zwol aan en sneller schoot
Dan 't krinklend kruid, van stam tot blaren
Een lijn, een boog, die spande en sloot
Mijn twijg zijn stam naar boven nader,
En 't ruischte in mij: heb dank, o Vader,
Schóón leven redt ge uit lagen dood.